

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Η εξέλιξη και η ανέλιξη του σύμπαντος

Προσπαθώντας να συληθάρουμε το Θεό, μέσα σε ένα Σύμπαν που υπάγεται στις εξισώσεις, μέσα σ' ένα φυσικό κόσμο χημικών ενώσεων, που η συνεχής δράση τους έχει ως τελικό αποτέλεσμα την παγκόσμια ισορροπία και αρμονία, οδηγούμεθα στο συμπέρασμα πως ο Θεός είναι η αιτία υπόστασης και ουσίας υπάρξεως και λειτουργίας των πάντων.

Histogram Equalization

$$S = T(r) \quad 0 \leq r \leq 1$$

$$r = T^{-1}(s)$$

$$P_s(s) = P_r(r) \frac{dr}{ds}$$

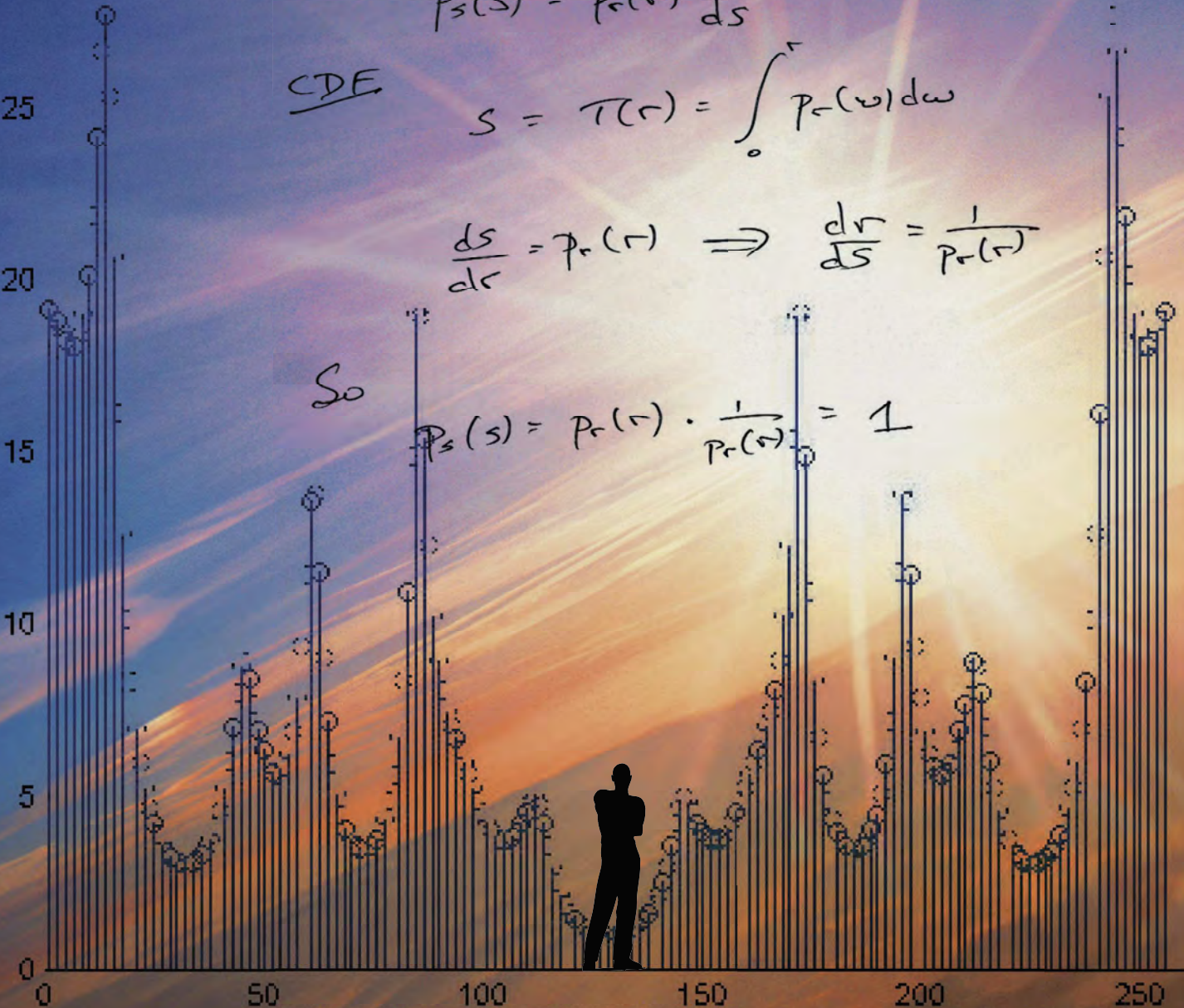
CDF

$$S = T(r) = \int_0^r P_r(w) dw$$

$$\frac{ds}{dr} = P_r(r) \Rightarrow \frac{dr}{ds} = \frac{1}{P_r(r)}$$

So

$$P_s(s) = P_r(r) \cdot \frac{1}{P_r(r)} = 1$$

Προσπαθώντας να συλλάβουμε το Θεό, μέσα σε ένα Σύμπαν που υπάγεται στις εξισώσεις, μέσα σ' ένα φυσικό κόσμο χημικών ενώσεων, που η συνεχής δράση τους έχει ως τελικό αποτέλεσμα την παγκόσμια ισορροπία και αρμονία, οδηγούμεθα στο συμπέρασμα πως ο Θεός είναι η αιτία υπόστασης και ουσίας υπάρξεως και λειτουργίας των πάντων.

Από τα βάθη της Αιτίας, απορρέουν οι νόμοι. Οι νόμοι αποδεικνύονται από τις πράξεις των αριθμών και τις εξισώσεις τους, στο σύνολο της ύλης του κόσμου.

Οι νόμοι είναι ο στερεοβάτης, πάνω στον οποίο πατά το οικοδόμημα του Σύμπαντος που αντανακλά την υπόσταση του Θεού. Η υπόσταση του Θεού για τον άνθρωπο είναι ορατή και μερικώς μετρήσιμη. Η ουσία Του είναι άπειρη, άγνωστη και ασύλληπτη.

Ο άνθρωπος, από το παρατηρητήριο της γνώσης, μπορεί να βλέπει, να υπολογίζει, να μελετά και να αποδεικνύει γεγονότα που αφορούν στην υπόσταση του Θεού, κι αυτό ανάγεται στις επιστήμες.

Η ουσία του Θεού συλλαμβάνεται μόνον μέσα από την εσωτερική ενόραση, τη φιλοσοφική σκέψη και το σύνδεσμο της ανθρώπινης ψυχής με την ψυχή του κόσμου, στην οποία υπάγεται και ανήκει. Το ότι **“το Σύμπαν υπάρχει”** το βεβαιώνει η επιστήμη. Το **“γιατί υπάρχει”** ανάγεται αποκλειστικά στο χώρο της ενόρασης και της σοφίας.

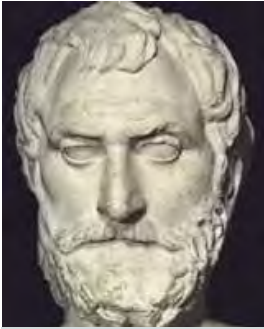
Αρχή της Δημιουργίας δεν πρέπει να υπήρξε ποτέ!

Δημιουργία είναι η αιώνια ανακύκλιση του συνόλου της ύλης του Σύμπαντος που συντελείται με την εξέλιξη και την ανέλιξη της.

Εξέλιξη είναι η απόρροια της ύλης του σύμπαντος απ' τον πνευματικό κόσμο που εκφράζει τη θεότητα προς το εσωτερικό της υπόστασης των πάντων, μέσα στο οποίο το Σύμπαν δρα, κινείται και υπάρχει. Ανέλιξη είναι η επιστροφή από το εσωτερικό της υπόστασης του σύμπαντος προς τα έξω, προς τον πνευματικό Κόσμο, για να επανέλθει η ύλη στην αρχική,

Ο άνθρωπος, από το παρατηρητήριο της γνώσης, μπορεί να βλέπει, να υπολογίζει, να μελετά και να αποδεικνύει γεγονότα που αφορούν στην υπόσταση του Θεού, κι αυτό ανάγεται στις επιστήμες.

**Θαλής ο Μιλήσιος,
624 - 546 π.Χ.**

Η ιστορία κατατάσσει τον Θαλή μεταξύ των επτά σοφών του αρχαίου κόσμου και τον περιγράφει ως άνθρωπο με πηλατιές γνώσεις και υψηλή επινοτικότητα. Το σημαντικότερο είναι, ωστόσο, ότι μέσω του επιστημονικού προσδιορισμού του για την αρχή του κόσμου, ανήγαγε τα πολλαπλά φαινόμενα του κόσμου σε μία απρόσωπη, μοναδική ή ενιαία αρχή, γεγονός που τον κατατάσσει δίκαια στη χορεία των φιλοσόφων. Στην Κοσμολογία του φιλόσοφου σημαντικό ρόλο παίζει το νερό και του αποδίδονται δύο κοσμολογικές απόψεις: **α) Η Γη στηρίζεται στο νερό** και **β) Το νερό είναι η αρχή των πάντων**. Θεωρούσε ότι το νερό εκτός από κοσμολογική αρχή συμμετέχει στη σύσταση του κόσμου. Το σημαντικό είναι ότι ο φιλόσοφος αφαιρεί από το νερό τη θεϊκή του ιδιότητα και το αναγνωρίζει μόνον ως φυσικό σώμα.

δυναμική της κατάσταση. Τόσο η εξέλιξη όσο και η ανέλιξη του σύμπαντος λειτουργούν με βάση το σύνολο των νόμων οι οποίοι αυτοϋπάρχουν ως αποτέλεσμα της “**αιτίας υπάρξεως της υπόστασης του Θεού**” και ρυθμίζουν την ύπαρξη και λειτουργία των πάντων.

Οι αρχαίοι Έλληνες πιστεύουν ότι “**η φύσις του απείρου εκφράζει την φύσιν του Θεού**”. Ο Αναξίμανδρος, μαθητής του Θαλή, μας πληροφορεί για το “**άπειρον**”: «**Φύσις αόριστος και κατ’είδος και κατά μέγεθος**”. Η ύλη, συνεχίζει ο Αναξίμανδρος, έχει κίνηση από μόνη της κι αυτό αποτελεί βεβαίωση ότι το ίδιο το Σύμπαν είναι “**αθάνατον και ανόλεθρον**”.

Οι αντιρρήσεις στην ερμηνεία της θεωρίας της σχετικότητας από πολλούς επιστήμονες του καιρού μας, την οποία στήριξαν στην ανακάλυψη του Hubble, ότι το σύμπαν διαρκώς διαστέλλεται, είναι πολλές και δεν αφορούν μόνον στις φιλοσοφικές και θεολογικές απόψεις, αλλά και στις επιστημονικές. Στη θεωρία της σχετικότητας, η ενδογενής τάση που έχει το Σύμπαν να διαστέλλεται, καλείται κοσμολογική σταθερά.

Ερ. Στην κοσμολογική σταθερά του Αϊνστάϊν, εξ όσων έχω διαβάσει, υπονοούσε μία δύναμη αντιβαρυντική την οποία έβαλε στις εξισώσεις του, ακριβώς για να μπορούν οι εξισώσεις του να υφίστανται και να μην καταρρέουν.

Επομένως ο Αϊνστάϊν εισάγει την ιδέα της αντιβαρύτητας η οποία μέχρι τότε δεν είχε ποτέ συζητηθεί και θα ήθελα να σας παρακαλέσω επ' αυτού, τι είχατε να μου πείτε, όταν κατά λογικήν βλέπουμε ότι η αντιβαρύτητα είναι το αντίθετον της βαρύτητας, το σκότος είναι το αντίθετον του φωτός, το δεξιά του αριστερά.

Η αντιβαρύτητα πράγματι πρέπει να υπάρχει; Αυτή η τρέλλα που ομολόγησε ο Αϊνστάϊν, μήπως τελικά δεν ήταν τρέλλα;

Διον. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

«Όπως σας είπα και στην πρώτη μου απάντηση, ο Αϊνστάϊν φιλοσοφικά είχε αντιμετωπίσει πριν από τον Χαμπλ ένα σύμπαν στατικό. Αισθητικά δεν ήθελε να πιστέψει αυτό που του έλεγαν οι εξισώσεις του. Οι εξισώσεις του έλεγαν να πιστέψει αυτό που του έλεγαν από την αρχή, ότι δηλαδή το σύμπαν διαστέλλεται. Ο Αϊνστάϊν, θεωρητικά αν θέλετε, αισθητικά αν θέλετε, δεν αποδεχόταν αυτόν το λόγο και έβαλε αυτό τον όρο μέσα στις εξισώσεις του, την κοσμολογική σταθερά, για να φρενάρει κατά κάποιον τρόπο τη διαστολή που του έλεγαν ότι υπάρχει στο σύμπαν οι εξισώσεις του».

Αν δεχθούμε ότι ο χωρόχρονος διαρκώς διαστέλλεται και μαζί του διαστέλλεται το σύνολο των Γαλαξιακών συστημάτων, αυτή η προς τα έξω τάση φυγής αφορά σε όλη την ύλη του Σύμπαντος ή μόνον στους Γαλαξίες;

Για να γίνει εύκολα κατανοητή η διαστολή του σύμπαντος θα πρέπει να αναφερθούμε στις επιστημονικές ανακαλύψεις που αφορούν στο Σύμπαν και σημάδεψαν τον 20ο αιώνα. Το έτος 1924 ο αμερικάνος αστρονόμος Edwin Hubble απέδειξε ότι ο δικός μας Γαλαξίας δεν είναι ο μοναδικός αλλά ότι υπάρχουν εκατοντάδες δισεκατομμύρια άλλοι Γαλαξίες διασκορπισμένοι

**Αναξίμανδρος
(547 π.Χ)**

Ήταν ο δεύτερος από τους φυσικούς φιλόσοφους και φυσιολόγους της Ιωνίας, πολίτης της Μιλήτου, όπως ο Θαλής, του οποίου υπήρξε μαθητής. Επίκεντρο της φιλοσοφίας του Αναξίμανδρου είναι το Άπειρον. Το Άπειρον είναι απεριόριστο στον χώρο και ποιοτικά ακαθόριστο, καθώς δεν προσδιορίζεται μορφικά ως ένα από τα τέσσερα στοιχεία που συγκροτούν την φύση. Στο Άπειρο δεν είδε μόνον την πρωταρχική ύλη και την αρχική κατάσταση του κόσμου αλλά και την αιτία της κοσμικής τάξης. Σε αυτή την πρωταρχική ουσία απέδωσε θεϊκές ιδιότητες, χαρακτηρίζοντας το Άπειρον ως Αθάνατον, Ανώλεθρον και Θεϊόν.

Edwin Hubble
1889 - 1953

Αμερικανός αστρονόμος γνωστός για την ανακάλυψη των γαλαξιών, πέρα από τον δικό μας και την κοσμολογική κόκκινη μεταφορά. Ήταν ένας εκ των πρώτων επιστημόνων που διεφώνησε ότι η κόκκινη μεταφορά των μακρινών γαλαξιών είναι εξαιτίας του «φαινομένου Ντόπλερ» που επήλθε από την διαστολή του σύμπαντος. Ανακάλυψε μια προσωρινή αναλογία της απόστασης των αντικειμένων με τις κόκκινες μεταφορές. Η κόκκινη μεταφορά ερμηνεύεται ως μια μέτρηση κάμψης της ταχύτητας, που είναι σύμφωνη με τις λύσεις των εξισώσεων του Αϊνστάιν, της Γενικής Σχετικότητας, για μια ομογενοποιημένη ισοτροπική επέκταση του διαστήματος του «σύμπαντος αθά Σίτερ» ή «διαστήματος αθά Σίτερ».

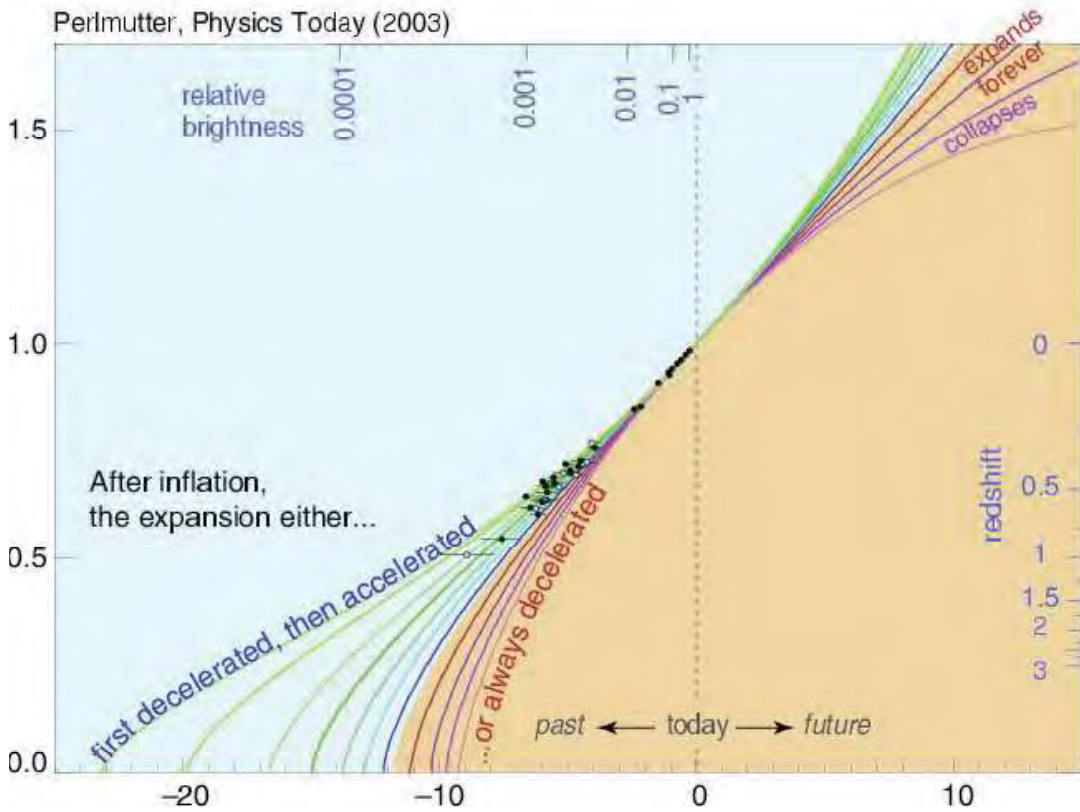
στον κοσμικό χώρο.

Ο πλανήτης Γη βρίσκεται σε ένα Γαλαξία με διάμετρο περίπου 100.000 έτη φωτός που περιστρέφεται αργά. Για μία περιστροφή γύρω από τον εαυτό του χρειάζεται αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια χρόνια.

Επίσης, το 1929 ο αστρονόμος Hubble κατέπληξε την επιστημονική κοινότητα σ' ολόκληρο τον κόσμο αποδεικνύοντας ότι οι περισσότεροι Γαλαξίες έχουν φάσματα που διαρκώς μετατοπίζονται προς το ερυθρό κι ότι αυτή η μετατόπιση ήταν ευθέως ανάλογη με την απόσταση του Γαλαξία από το παρατηρητήριο της Γης. Με λίγα λόγια ο αστρονόμος Hubble απέδειξε ότι, όσο περισσότερο απομακρύνονται οι Γαλαξίες από τη Γη, τόσο ταχύτερα τρέχουν. Βεβαίως, αυτό μας οδηγεί στην

Expansion History of the Universe

Perlmutter, Physics Today (2003)

άποψη ότι κάποτε στο μέλλον, στη μείζονα ταχύτητά τους, οι Γαλαξίες θα πρέπει να πυρακτώνονται και, στη συνέχεια, να εξαυλώνονται!

Τα σύνορα του Σύμπαντος στην κρίσιμη ζώνη αυτής της εξαύλωσης δεν μπορεί να μας είναι γνωστά λόγω της τεράστιας απόστασής τους αλλά και λόγω του αστρικού παραπετάσματος. Ο καθηγητής Hawking, μας δίνει την επιστημονική του άποψη για τα σύνορα του Σύμπαντος:

Prof. HAWKING: «Μια πολύ πιο κομψή πρόταση είναι αυτή που εγώ και ο Τζιμ Χαρτλ ονομάζουμε “πρόταση ανυπάρκτου συνόρου”.

Παραφράζοντας, η συνοριακή συνθήκη του Σύμπαντος είναι ότι το Σύμπαν δεν έχει Σύνορο.

Ο χώρος και ο φανταστικός Χρόνος καμπυλώνονται μαζί και σχηματίζουν μία κλειστή επιφάνεια, όπως της γης, αλλά με περισσότερες διαστάσεις.

Η επιφάνεια της Γης δεν έχει σύνορο.

Δεν υπάρχει καμία αξιόπιστη μαρτυρία για κάποιον που έπεσε από τα πέρατα του κόσμου. Η συνθήκη ανυπαρξίας συνόρου και οι άλλες θεωρίες είναι απλώς προτάσεις για τις συνοριακές συνθήκες του Σύμπαντος.

Για να τις ελέγξουμε, πρέπει να διερευνήσουμε τι προβλέψεις κάνουν και να τις συγκρίνουμε με όλες τις νέες παρατηρήσεις.

Ως παράδειγμα δείχνω τις προσομοιώσεις του κοσμικού υποβάθρου μικροκυμάτων που δημιουργείται, με βάση τέσσερα διαφορετικά σενάρια του νεαρού σύμπαντος.

Το ένα είναι το πληθωριστικό σενάριο, σύμφωνα με την πρόταση ανυπαρξίας συνόρου.

Και τρία διαφορετικά είδη τοπολογικών ατελειών, δηλαδή σημείων του χωροχρόνου, όπου τα πεδία σχηματίζουν “κόμπους”.

Ως τώρα, οι παρατηρητές δεν είναι αρκετά ακριβείς, για να ξεχωρίσουν ανάμεσα σ’ αυτές τις εικόνες. Νέες παρατηρήσεις που αναμένονται στα προσεχή χρόνια, ίσως δώσουν απάντηση στο ερώτημα.

Ζούμε σε μία συναρπαστική εποχή για την κοσμολογία.

Στοιχηματίζω στον “πληθωρισμό” και στην πρόταση ανυπαρξίας συνόρου.

Πρόκειται για μία τόσο κομψή εξήγηση, που είμαι βέβαιος ότι ο Θεός θα την επέλεγε!».

Έρχομαι στο τελικό σημείο της άποψης του καθηγητού Hawking που λέει ότι **«μία πρόταση ανυπαρξίας συνόρου, ο Θεός θα την επέλεγε».**

Σε ένα τόσο ευαίσθητο συμπέρασμα πρέπει ο σύγχρονος άνθρωπος να σταθεί με προσοχή και να προσπαθήσει να καταλάβει τον τρόπο σύλληψης ενός συμπαντικού μοντέλου από ένα Θεό Δημιουργό.

Το πρώτο και βασικότερο ερώτημα είναι αυτό:

«Μπορεί ένας Θεός παντοδύναμος να κατασκευάσει ένα σύμπαν θνητό, δηλαδή αδύναμο στο να μπορεί να είναι αθάνατο;»

Ή, μήπως **«ο παντοδύναμος Θεός έφτιαξε ένα παντοδύναμο σύμπαν με απόλυτη κυριαρχία και έλεγχο στην ύλη και το χωρόχρονο;».**

Αν ο Παντοδύναμος Θεός επιτρέπει την ανυπαρξία συνόρου ενός υλικού σύμπαντος που διαρκώς ανοίγει, τι μας απαγορεύει να υποθέσουμε ότι η τάση φυγής των Γαλαξιών είναι αποτέλεσμα έλξης από εξωσυμπαντικά βαρυτικά φαινόμενα, μέσα στο ενεργειακό πλαίσιο των οποίων απορροφάται το

Σύμπαν, για να επιστρέψει στην αρχική του κβαντική κατάσταση, παίζοντας και πάλι τον ίδιο ρόλο στη σκηνή της Δημιουργίας;

Διον. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

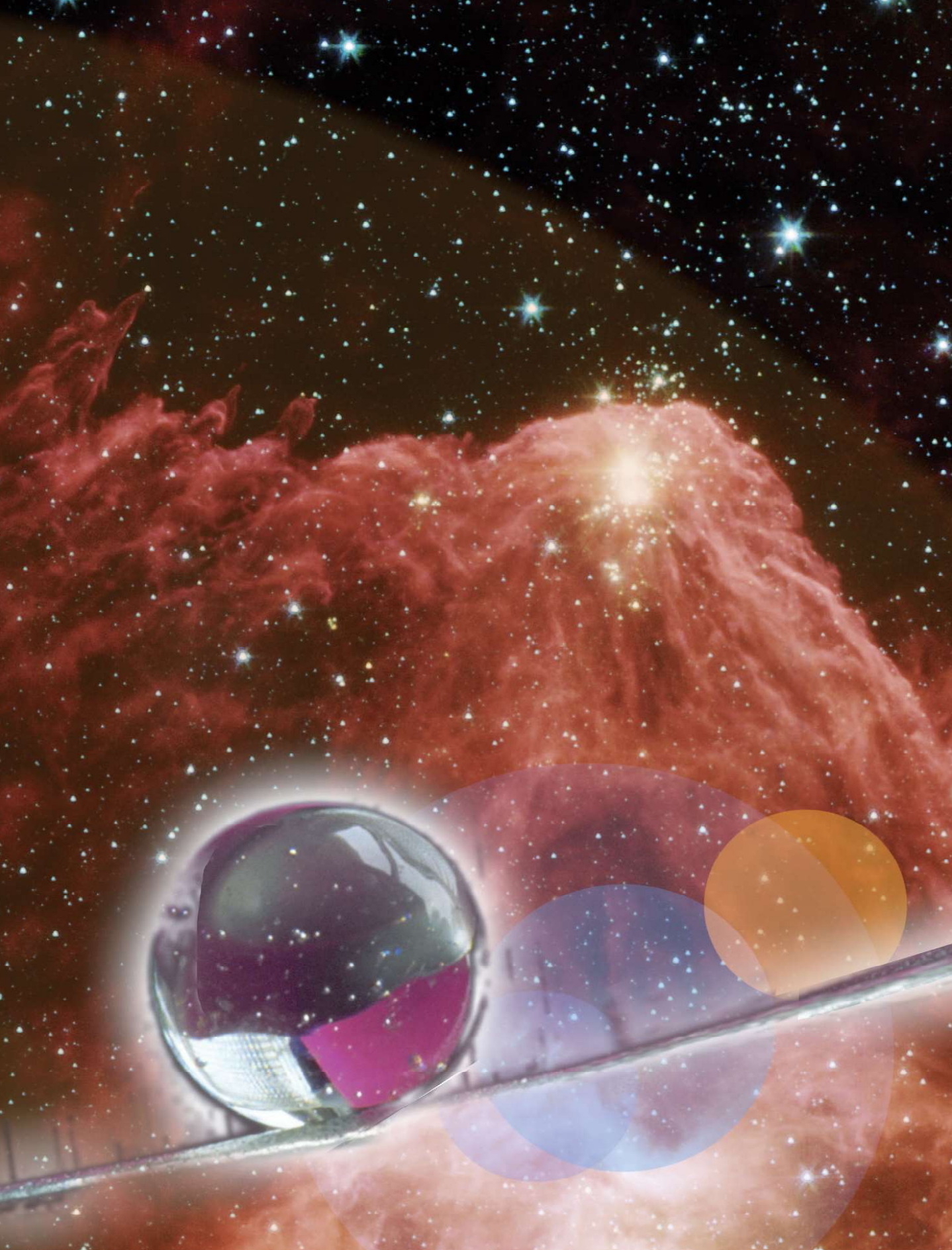
«Σήμερα λοιπόν, όταν διάφοροι επιστήμονες θεωρούν ότι είναι καιρός να τοποθετήσουμε και πάλι την κοσμολογική σταθερά, που για διαφορετικούς λόγους είχε τοποθετήσει ο Αϊνστάϊν στις εξισώσεις για να σταματήσει κατά κάποιον τρόπο τη διαστολή, σήμερα υπάρχει μια διαφορετική άποψη, ότι δηλαδή χρειαζόμαστε αυτή την κοσμολογική σταθερά για να επεξηγήσουμε ένα είδος αντιβαρύτητας».

Αν υποθέσουμε ότι η αρχή του χρόνου είναι ένα “πηγάδι”, μπορεί αυτό το πηγάδι να αδειάζει διαρκώς, χωρίς κάποιος μηχανισμός να το ξαναγεμίζει; Μήπως η αρχή της Δημιουργίας είναι συνεχής, λειτουργώντας σ’ ένα σύστημα εξελίξεως και ανελιξέως, εντός ενός μέγιστου κύκλου, στο κέντρο του οποίου ίσταται ο άνθρωπος; Μήπως μία νεότερη ερμηνεία της γενικής θεωρίας της Σχετικότητας, που να αφορά σε μία “συνεχή αρχή”, “στην αρχή και στο τέλος του χρόνου”, μας αποδείξει ότι το σύμπαν “αναπαράγει ενδογενώς τον εαυτό του στο διηνεκές;”

Δρ. ΚΑΜΠΙΖΙΩΝΗΣ

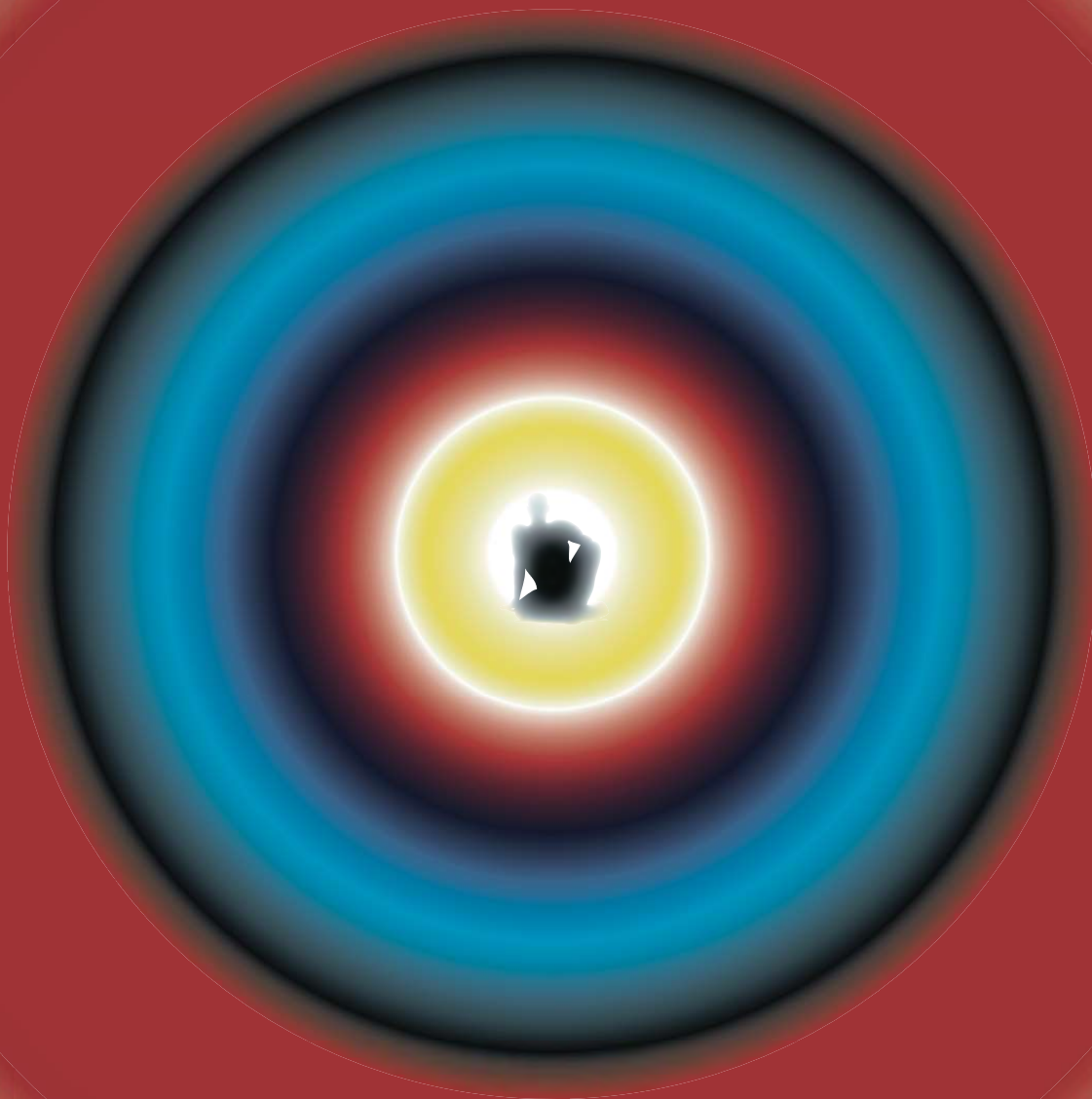
«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς ένας τέλειος Θεός δημιούργησε έναν κόσμο ο οποίος κάποια μέρα θα χαθεί. Τότε δεν είναι τέλειος. Άρα έχω ερωτήσεις. Θα πρεπε να πιστεύω πως ό,τι λέει η επιστήμη είναι αλήθεια; Όχι! Η επιστήμη μπορεί να απαντήσει σε μερικά ερωτήματα. Όχι σε όλα τα ερωτήματα».

Η ύλη
τείνει προς το πνεύμα

Σε αυτό τον πίνακα βλέπουμε τον άνθρωπο που αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή, μέσα σε ένα Σύμπαν που κι αυτό αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή. Η ταχύτητα του φωτός μπορεί να ταυτιστεί άμεσα με την ταχύτητα της ψυχής, διότι έχει αποδειχθεί επιστημονικά ότι η ψυχή είναι φως.

Ο Stephen Hawking γράφει σ' ένα τελευταίο βιβλίο του ότι «πρέπει να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε την αρχή του Σύμπαντος με βάση την επιστήμη. Ίσως ο στόχος αυτός να βρίσκεται πέραν των δυνατοτήτων μας, εντούτοις οφείλουμε τουλάχιστον να προσπαθούμε!»

Συμφωνώ απόλυτα με την άποψη του καθηγητή Hawking. Αυτό που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή είναι να αντιληφθούμε “**τι είναι επιστήμη**” και ποιες επιστήμες πρέπει να χρησιμοποιούμε για να κατανοήσουμε το Σύμπαν.

Επιστήμες είναι η Φυσική, η Χημεία, η Αστρονομία, η Αστροφυσική, τα Μαθηματικά, η Γεωμετρία, η Γεωλογία, η Ιατρική, η Νομική, η Κοινωνιολογία, η Ανθρωπολογία, η Ψυχολογία, η Ψυχομετρία, η Θεολογία κ.ά.

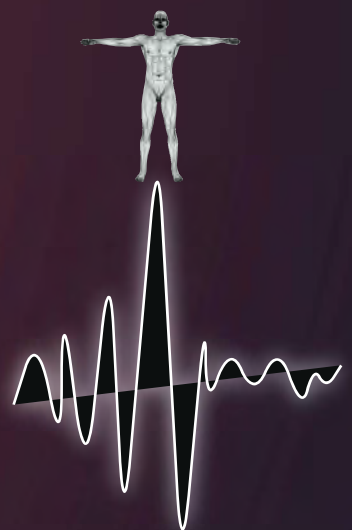
Η σπουδαιότερη των επιστημών είναι η Φιλοσοφία, γιατί χωρίς αυτήν δε νοούνται όλες οι άλλες, αλλά και διότι στηρίζεται στη Λογική, δηλαδή την κορυφαία εκδήλωση της ανθρώπινης διάνοιας. Πιστεύω ότι ένας ισχυρισμός “**κατανόησης του Σύμπαντος**” μέσω μόνον της αστροφυσικής και της μαθηματικής επιστήμης είναι εξαιρετικά ελλειπής.

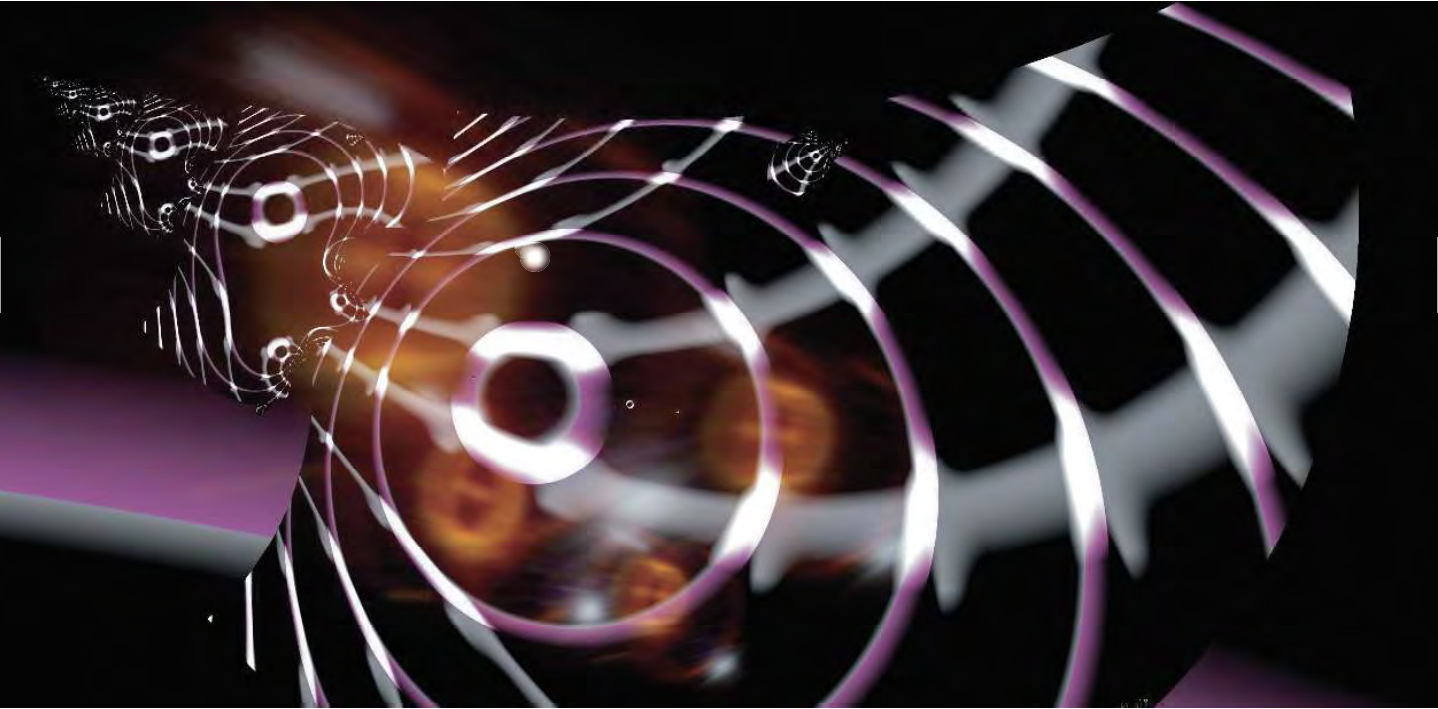
Η κατανόηση του σύμπαντος πρέπει να είναι, κατ' αρχήν, σχετική με τον άνθρωπο και το Θεό, δηλαδή με το σύνολο των επιστημών. Κάθε συμπαντικό φαινόμενο, επειδή δεν υπάρχει τυχαιότητα, παίζει ένα ιδιαίτερο ρόλο στην ταύτισή του με τον άνθρωπο αλλά και το δημιουργό του φαινομένου. Σ' αυτό άλλωστε στηρίζεται η «**Ανθρωπική Αρχή**».

Σ' αυτό τον πίνακα βλέπουμε τον άνθρωπο που αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή, μέσα σ' ένα Σύμπαν που κι αυτό αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή.

Η ταχύτητα του φωτός μπορεί να ταυτιστεί άμεσα με την ταχύτητα της ψυχής, διότι έχει αποδειχθεί επιστημονικά ότι η ψυχή είναι φως.

Όταν μιλάμε για ταξίδι μιάς φωτεινής δέσμης μέσα στο χωρόχρονο, μπορούμε πολύ εύκολα να σκεφθούμε ότι η δέσμη αυτή μπορεί να είναι και μία ψυχή που ταξιδεύει.

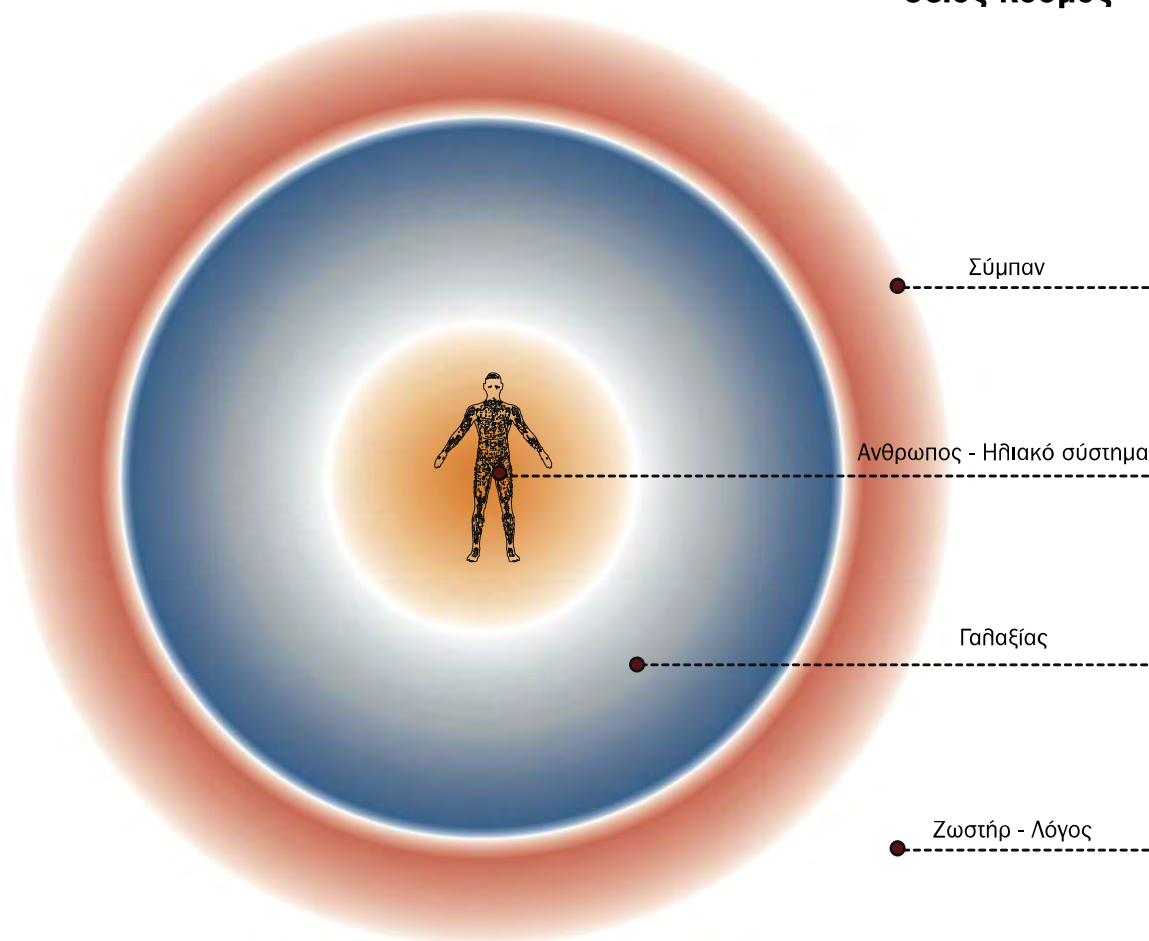

Όταν μιλάμε για ταξίδια σε ένα στρεβλωμένο χωρόχρονο μιάς συμπαντικής περιοχής, εννοούμε πάντα ταξίδια φωτονίων που θα μπορεί να είναι και ψυχές που ενεπλάκησαν στη δίνη ενός στρεβλωμένου χωρόχρονου. Αν δεν αποκλείσουμε μία τέτοια περίπτωση, θα μπορούμε να φαντασθούμε μία ψυχή, η οποία βιώνει ένα συνεχές “**τώρα**”, στο κέντρο δύο αντιθέτων χρονικών ροών. Αυτή η κατάσταση θα μπορούσε να θεωρηθεί ως στατική, με μία έννοια αιωνιότητας, απαλλαγμένης εντελώς από τις δονήσεις ενός παλλόμενου σύμπαντος που το βέλος του χρόνου δείχνει διαρκώς το μέλλον.

Εάν η εσωτερική δόμηση της ψυχής την κάνει να ανταποκρίνεται θετικά σε μία τέτοια διαρκή στατική κατάσταση, τότε μπορεί η ψυχή να βιώνει την αιώνια ευδαιμονία της. Θα πρέπει βεβαίως να ομολογήσω ότι με τρομάζει η σκέψη, αν μία ψυχή πέσει μέσα σε μία μαύρη τρύπα, τι θα επακολουθήσει. Αν ακόμα μπορούμε να δούμε με τα μάτια της ενόρασης ένα σύμπαν που η υλική δράση του διαδραματίζεται μέσα σε μία κβαντική κατάσταση ενός κόσμου ψυχών, που κατοικούν απ’ άκρη σ’ άκρη το Σύμπαν, τότε, μπορούμε να μιλήσουμε για Θρησκεία!

Θεός κόσμος

Θρησκεία είναι το μέσον επικοινωνίας του ανθρώπου με το θείον!... Σε αυτό το απλουστευμένο μοντέλο, θα παρουσιάσω με τόλμη μία πιθανή θρησκευτική άποψη ένωσης του ανθρώπου και της ψυχής του με το θείο κόσμο.

Μπορεί η κοσμογονία να μην είναι κοσμογραφία. Όμως, η κοσμογραφία εξηγεί την κοσμογονία στην εξωτερική της μορφή, που αφορά στους αριθμούς και στις εξισώσεις.

Η εσωτερική ερμηνεία της κοσμογονίας ανάγεται στο πνεύμα, την ίδια τη θεότητα.

Επειδή στη φιλοσοφική ερμηνεία του κόσμου αλλά και στη βάση της “**ανθρωπικής αρχής**” ισχύει το αρχαίο Ελληνικό ρητό

Στο κέντρο των ομόκεντρων κύκλων τοποθετούμε τον άνθρωπο που τον περιβάλλει το ηλιακό μας σύστημα. Ο επόμενος κύκλος αφορά στον Γαλαξία μας. Ο τρίτος κύκλος αντιπροσωπεύει το παρατηρήσιμο αλλήλα και μη παρατηρήσιμο Σύμπαν. Ο τελευταίος κύκλος είναι ο Ζωστήρ, ο Λόγος, εκεί που το υπέρυθρο απορροφάται από το λευκό.

Werner Heisenberg's (1901 - 1976)

Το 1927 βρήκε τη διάσημη αρχή της αβεβαιότητας ή της απροσδιοριστίας, που φέρει το όνομά του, και που δηλώνει ότι ο προσδιορισμός της θέσης και της Ορμής ενός σωματιδίου που κινείται, περιέχει απαραίτητως σφάλματα, το γινόμενο των οποίων δεν μπορεί να είναι μικρότερο από την κβαντική σταθερά του Planck και ότι, αν και αυτά τα σφάλματα είναι αμελητέα στην ανθρώπινη κλίμακα, δεν μπορούν να αγνοηθούν στις μελέτες της κλίμακας του ατόμου. Η αρχή της αβεβαιότητας αποτελεί όχι μόνο μια από τις βασικότερες της Κβαντικής Μηχανικής, αλλά εισήγαγε μια επανάσταση στα θεμέλια της φυσικής και αποτέλεσε την αρχή για μια νέα φιλοσοφική θεώρηση περί της δομής της ύλης, του Σύμπαντος και των δυνατοτήτων του ανθρώπου.

«**πάντων μέτρον άνθρωπος**», στο κέντρο των ομόκεντρων κύκλων τοποθετούμε τον άνθρωπο που τον περιβάλλει το ηλιακό μας σύστημα. Ο επόμενος κύκλος αφορά στον Γαλαξία μας. Ο τρίτος κύκλος αντιπροσωπεύει το παρατηρήσιμο αλλά και μη παρατηρήσιμο Σύμπαν, με όλες τις εκδηλώσεις της ύλης και του χωρόχρονου, που πέρα από αυτές, οι νόμοι είναι εντελώς άγνωστοι.

Ο τελευταίος κύκλος είναι ο Ζωστήρ, ο Λόγος, εκεί που το υπέρυθρο απορροφάται από το λευκό, εκεί που η κίνηση απορροφάται από το «**ακίνητον κινούν**», εκεί που η ύλη απορροφάται από το πνεύμα και μέσα από τη θεία μετάλλαξη στρέφεται και πάλι προς το συμπαντικό κέντρο από το οποίο προήλθε, υπηρετώντας το νόμο του «**γίνεσθαι**».

Η Ύλη τείνει προς το Πνεύμα, ιδού η Θρησκεία!

Ποιος μπορεί να πιστοποιήσει ότι η σκοτεινή ύλη του Σύμπαντος, που καλύπτει το 90-99% του συνόλου της ύλης του, ακολουθεί την πορεία των Γαλαξιών;

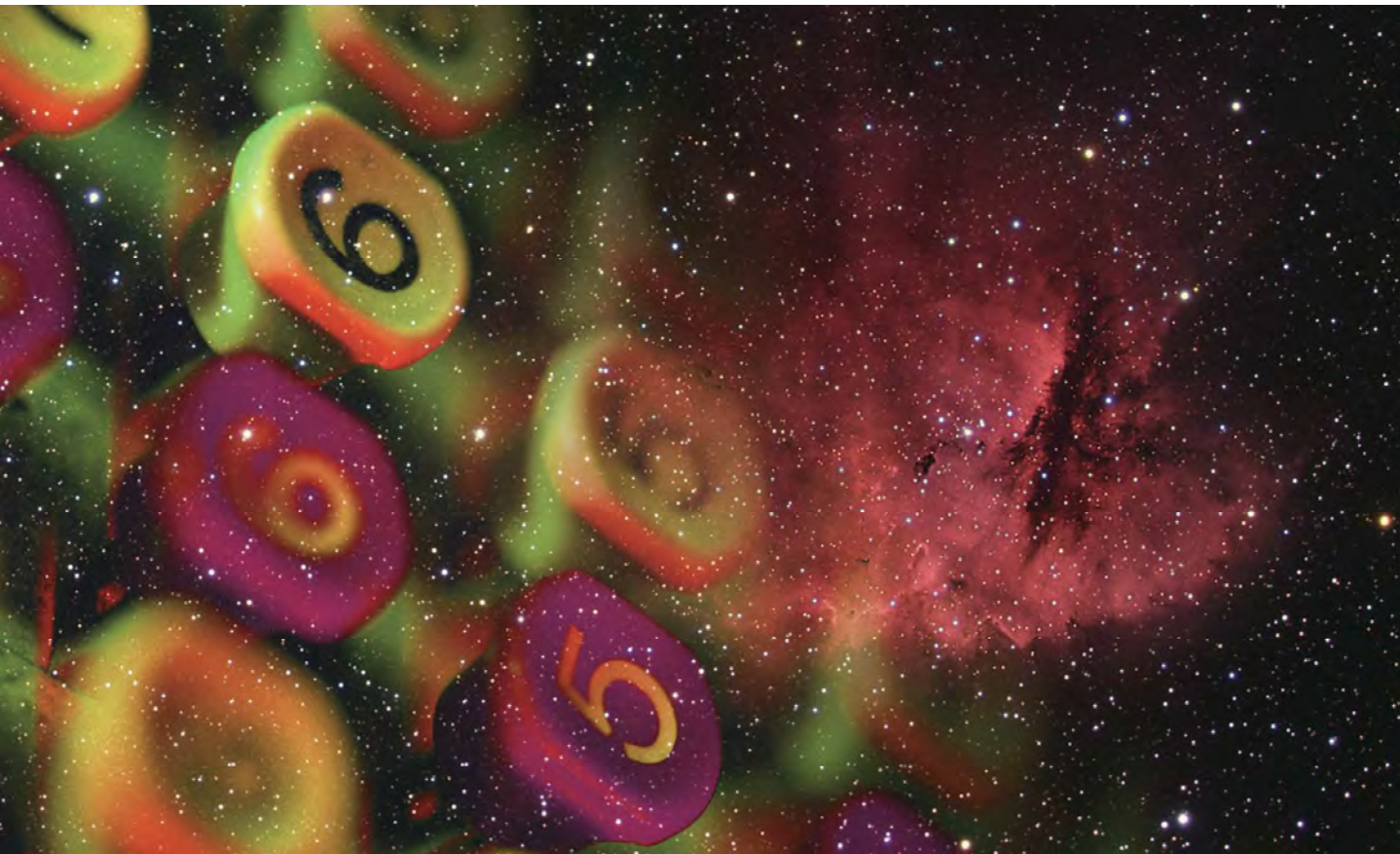
Αν υποθέσουμε ότι την ακολουθεί, τι συμβαίνει στο κέντρο φυγής της ύλης; Από πού και πώς γεννάται το άπειρο υλικό του σύμπαντος για να κινεί το μηχανοστάσιο της φυγής από το κέντρο υπάρξεώς της; Μήπως η σκοτεινή ύλη ακολουθεί κάποιους άγνωστους προς το παρόν νόμους και οδεύει σε αντίθετη πορεία με τους Γαλαξίες;

Η αρχή της απροσδιοριστίας του Heisenberg μας πληροφορεί ότι δεν μπορεί κανείς να καθορίσει με απόλυτη ακρίβεια τη θέση και την ταχύτητα ενός σωματιδίου. Όσο μεγαλύτερη είναι η ακρίβεια προσδιορισμού της μιάς, τόσο μικρότερη είναι η ακρίβεια της άλλης.

Αυτό βεβαιώνει ότι η επιστημονική γνώση θα περιορίζεται πάντα «**στο μερικόν**» και ποτέ δε θα καλύπτει «**το όλον**».

Το όλον ανήκει στο χώρο της σοφίας και της ενόρασης που τείνει προς τον αιώνιο κόσμο των ιδεών.

Επειδή ζούμε σ' ένα κόσμο με διαπιστωμένες τις αντιθέσεις που συγκροτούν την αρμονία, επειδή το αντίθετο του πάνω είναι το κάτω, το αντίθετο του αριστερά είναι δεξιά, το αντίθετο του

φωτός είναι το σκότος, το αντίθετο της έλξης είναι η άπωση, άρα το αντίθετο της εξέλιξης είναι η ανέλιξη μέσα σε θεσμικούς υπαρξιακούς νόμους και κανόνες.

Παρακολούθησα με εξαιρετικό ενδιαφέρον, στην Ακαδημία Αθηνών, ένα διεθνές συνέδριο αστροφυσικών με θέμα τη χαοτική κατάσταση του Σύμπαντος.

Τα συμπεράσματα του συνεδρίου με οδήγησαν σε προσωπικά μου συμπεράσματα για τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να σκέφτεται ο άνθρωπος όταν καλείται να ερμηνεύσει το Σύμπαν.

Το Σύμπαν είναι μηχανικό, είναι δηλαδή ένα εργοστάσιο, που σκοπό έχει να παράγει το “**γίνεσθαι**”, το “**είναι**” των πάντων.

Για τη λειτουργία του εργοστασίου χρειάζονται “**πρώτες ύλες**”, τις οποίες διαρκώς θα επεξεργάζεται και διαρκώς θα τις

Το Σύμπαν είναι μηχανικό, είναι δηλαδή ένα εργοστάσιο, που σκοπό έχει να παράγει το “**γίνεσθαι**”, το “**είναι**” των πάντων.

διοχετεύει στην καταναλωτική αγορά του χωρόχρονου.

Ο αποθηκευτικός χώρος των πρώτων υλών του εργοστασίου του Σύμπαντος συνδέεται με το κβαντικό υλικό του χώρου, το οποίο καλύπτει τις τεράστιες ανάγκες της ανυπολόγιστης ύλης για τη λειτουργία του συμπαντικού μηχανισμού.

Το εργοστάσιο του Σύμπαντος είναι αυτογέννητο, αυτόνομο, αυτόδύναμο, αυτολειτουργικό και αιώνιο. Διαθέτει μία είσοδο αλλά και μία έξοδο. Απέναντι του, στα βάθη του απείρου, εκεί που ο χωρόχρονος ενοποιείται, αφομοιώνεται αλλά και ταυτίζεται με το Πνεύμα, υπάρχει ο Θεός κόσμος, ο Προορισμός, άρρηκτα συνδεδεμένος με το συμπαντικό εργοστάσιο.

Στο Σύμπαν τίποτα δεν είναι τυχαίο, όλα ανήκουν στις εξισώσεις.

Οι εξισώσεις υπάρχουν, επειδή υπάρχει το Άπειρον Πνεύμα, στο οποίο υπάγονται και από το οποίο εκπηγάζουν. Το Πνεύμα ταυτίζεται με το σύνολο των νόμων τους οποίους ακολουθούν οι εξισώσεις. Κι αυτοί ασφαλώς οι νόμοι υπάρχουν όχι μόνο για να πιστοποιούν την εξωτερική υπόσταση των πραγμάτων, αλλά και την εσωτερική τους. Όλα αυτά μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το Σύμπαν, ενοποιημένο με το Πνεύμα, αποτελεί το σύνολο μίας δημιουργίας που υπάρχει πέρα από την υπόθεση **“μιας αρχής”**, μιας **“μεγάλης έκρηξης”**, ενός προσωρινού Σύμπαντος.

Η **“αρχή της δημιουργίας”** στην Παλαιά Διαθήκη, η **“αρχή της Δημιουργίας”** του λεγόμενου **“BIG BANG”** και κάθε άλλης μορφής **“αρχή”**, δε μας οδηγεί πουθενά αλλού, παρά στις αποφάσεις ενός ελαττωματικού Θεού, που αρχίζει να δημιουργεί ένα σύμπαν που αναβοσβήνει με μία επαναλαμβανόμενη γέννηση και ένα επαναλαμβανόμενο θάνατο. Αυτό βεβαίως δηλώνει ότι ο Θεός, αν συμβαίνουν πράγματι όλα αυτά, είναι ελαττωματικός. Επειδή όμως ο Θεός δεν είναι ελαττωματικός αλλά είναι τέλειος, ο άνθρωπος οφείλει να αναζητήσει την τέλεια λειτουργία του σύμπαντος μέσα στον τρόπο σκέψης του ίδιου του Δημιουργού.

Αυτό αποτελεί το ύψιστο καθήκον κάθε επιστήμονα, κάθε ερευνητή, κάθε στοχαστή, κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου.

